

приону да исправе оно што је фашизам учинио противу народних интереса, иако и у најбољој намери. Оваково решење изгледа да би било најзгодније за ликвидирање фашизма, који је почeo постајати једна европска невоља. Ма како се одсада ствари у Етиопији развијале, смисарно је да је фашистичка Италија ставила на пробу не само неке Велике Силе, него и привредно благостање једнога вредног, штедљивог и симпатичног народа. Проба је неповољно испала а фашизам изгубио много својих присталица у свету.

Јов. М. Јовановић.

Проблем славе

Три случаја славе

Отишао је Александар Моиси ту недавно са ове земље на начин обичног човека. Болест његову новине нису пратиле с пажњом. Смрт његова није избацила велики сигнал. А Моисиу уметнику је цео свет долазио на ноге. Од свих пет континената се сакупљали људи на фестивале у Салцбург или Милано да гледају чудесну игру о животу и смрти Једермана. Знао је цео свет мршавог малог глумца за кога је важила реч из светог писма: »а језик је ватра«. Јер је Моиси играо духом, убеђивао само духовним средствима из себе.

А кад умре овај уметник кога је Бог из саме интелигенције своје створио, би тишина. Да ли је слава напустила Моисија пре но што је имао пуних педесет година? Да ли је Моиси, како из својих глума, тако и из свога умирања истерао «комедију»? Да ли је Једерман сишао једног дана заправо у гроб са гвозденом логиком изједначења са свима људима? Да ли су људи избегавали сваки театар око смрти глумца који једну лажну пару никада није протурио у својој уметности? Да ли је смрт међу милионима једермана нашла оног који је знао њен занат и прешао на ову страну без упутства и церемонија?

Чежња оних који су Моисија у жицу осећали, чежња за његовом правилном и провидном игром претвара се једнако у напор неког фиксирања. Узаман. Сценска уметност, једина живљена уметност, смртна је. Од најтрошнијег у слави састоји се слава глумца; од популарности; од пјескања случајно сабране гомиле; од свирепе љубави која лудује за комедијантом. Моисиев однос према слави био је нарочит, и одвише логичан.

Пластику, боју и покрет Моиси је стављао далеко иза речи. Слику, као слику у огледалу, види човек, и после заборави каква је била. Реч је све, реч је и глумац и позориште. Моиси је једини велики глумац свога времена који је знао да ~~је број~~ ~~гласова приговору беће~~, и да сваки глас има значење.

се говори
посајујући на
сушу што је
брзко, и

убачи

Моиси

је био на сцени суверен у интелектуалном смислу, не у романтичном. Познато је, играо је када је и гда могао са својим лицем и својом косом, са костимом црним или сивим који га није прерушавао. Гест, најумеренији гест умног разговора. Никада Моиси целу мишицу није избацио; лактози мирно стоје уз тело; карактеристичан кратак покрет шаке, тај филигрански покрет био је Моисију довољан за све. Кад испадне на сцену, увек лак као перо, са текстом упијеним у мозак, очи гледалаца му падну на уста и претворе се у уши. Сад, сад ће онај оркестар гласова који творе речи и појмове; она дикција пуне чекића истиње и логике. Два три стиха, и распремљене су све неважне, буџачке перспективе, отстрањена свака комедијантска сујета, настаје иоблеса велике интерпретације, заштита генијалности и поезије.

Крајња мета Моисијеве игре никада није била славан завршетак чина, него једно идеално знање, један рефлекс нечег непролазног, истоветовање логике и етике. Никада зато овај глумац није играо комад просечан, низак, нити рецитовао текст у којем није било од вечнога. Ништа није истина што није вечно, господо! — говорило нам је све биће његово. Моиси је саговорао на лепотама и истинама текста. Кад пробије рефлекс непролазног, Моиси глумац узмиче, комедије нема.

Шта ради на то партер и галерије? Пљескају, јер шта ће друго. На један једини, и највулгарнији начин казују људи своје поруке сценском интерпретатору. Пљескају, Моиси се јавља, ~~и разговара~~, стоји миран и прав. Изаштинутих уста су речи: Хвала, али ви се варате. Ја сам најумеренији глумац на свету. Моја моћ служи триумфу духа, разума, речи. И још, велике моћи нису атрибути бића, нису из човека, него му долазе однекут изван њега, нико не зна одакле.

Репертоар Моисијев није био низ фигура и фабула, него: генијалност, смрт, непротивљење судбини, правда, слободоумљење, магнет зла, и томе слично. Моиси је играо трагедије јасних идеја и логике, које људи и неће. Те су трагедије, наравно, испрелетане са трагедијама страсти, и Моисију је стога позориште тако често пљескало на погрешном месту. Неспоразум између славе и Моисија био је и остао велик. Тако је у сценској поеми Једеман главна ствар рефлекс и глас божје моћи, и не може се пљескати, и Моиси се брани, али свет и слава хоће да буче. Моиси, једном приликом, одједаред пре сече славу узвеши да говори молитву Очешаш. Ко је то доживео, доживео је тријумф глумца за какав позорница не зна. Из велике језе неког промуца: Па тога нема у тексту поеме. — Нема. — Нема сигурно нигде у световној књижевности цела молитва. — Има, и знate где? У причи младог и

7. ~~поглављу~~

— ишт џ креши кенка — џелу

распусног официра руског на Кавказу, који се звао Лав Толстој. Логор, вече, труба, стишава се жамор светског и дневног живота. Збор војника, ~~супротивника~~, ~~снага~~ капе, громко чита Оче наш, цело.

Слава Моисијева се је утицало на Гле чудног комедијанта који неће да посматрачи изгубе због њега владање собом, потпадну под његову моћ. Гле комедијанта који неће ране по срцима људи да копа, неће смрвићен аудиторијум, сматра да узалуд говори ако му слушаоци немају све своје духовне сile јаче но обично. Гле дрског малог комедијанта који слави заповеда да ћути, као што је император Аугуст жабама заповедао да умукну.
T recitator

Правилност и мирноћа су атрибути истине, па и атрибути сваке праве уметности. Моиси игра у театру са свешћу, са хармонијом. Хамлет није хаос, он има свој контрапункт, једно се провлачи кроз све: ~~Хамлет~~ не ма места од сазнања ствари до дела. У том је логика и правилност те трагедије. Херој зна своју пропаст и расте с њом заједно, и то је склад и отсуство буке. Оно што плете карактере и судбине, тихо је. Дечко расте и зре без шума; човек се клони крају без шума. »Вика је Богу мрска«, стоји у једној древној песми.

Када се нечији уметнички дух знатно интелектуализује, романтизам сав уђе у пророчку моћ. Мерешковски је типичан за то у литератури; Моиси на сцени. То су уметници који траже да знају шта узнемирију целу генерацију човечанства, а не шта ће башти у стање заноса случајне слушаоце. Језик Моисијев био је ватра сведочења. Тај луцидни, пламени рецитатор имао је зато према свему и сваком можда и одвише правилан и логичан однос: и према писцу драме, и према слушаоцима, и према слави. Према слави је бивао логичан и етичан до окрутности. Глумац, то је пут, начин израза, а није циљ. Не може човек са развијеним вишим бићем у себи, бити везан за друге људе, бити зависан од њих, бити им роб на неки начин. Не може то ни у случају позоришта, када је реч о посматрачима глумца, о људима који глумцу одобравају или не одобравају. Моиси се зато јављао на сцену и без сујете и без сујеве; херој који зна своју драму и катастрофу; глумац који је цео круг свога задатка свршио пре изласка на сцену. Заузимао је Моиси своје место на позорници као небеско тело своје у простору, ~~постављен је да покаже чудо~~. Исто је био Моиси иза кулиса што и на сцени. Тај глумац је имао увек у себи све што је приказивао.

Шта би на таквом уметнику могла дочекати популарност? Где је у таквој глуми прави моменат за пљескање? Како да се разгрлати галерија кад је натерана да мисли и главом и срцем?

V. Moisija
~~Хамлет~~
Хамлет је
Хамлет је

Заиста, Моиси је своју славу мучио. Никада није могла да ухвати где је комедија и опсена, и кад је тај немаскирани глумац ташт, љубоморан, опијен. Остаде Моиси жалац у месу глумца, критике, партера, славе.

* * *

Између прве две награде у лицеју и последње две награде у старости, прошло је педесет година живота и рада ~~издавача~~ разредног француског прозаисте који се зове Андре Сиарес. У том отегнутом међувремену писац тај не искуси друго до ~~издавача~~ постојано изборовање своје егзистенције и стварања. Јуди који су га ценили, и они су га на неки начин изборовали. Данунцијо га је једаред посетио, зато што му је књиге ценио; дивио се још и одличном пијанисти Сиаресу; обећао му по-плати нека издања Дантеа, и никада га се више није сетио. Случај ~~издавача~~ наравно, не отвара сасвим нову категорију, али је по бруталности и бесмисленом завршетку, јединствен.

Сиарес је једним својим делом сигурно романтична и луда. Али је другим својим делом рационална, и подлежи ипак неком закону и морању. Признање, то јест свест о заслуги нечијој и јаком имену, то је апсолутно логична последица рада и дара. Али, има заслужних људи који сами по себи, по свом комплексу спадају у »сиву браћу«, немају среће, несрећа им се баш у преимућство увуче, и ти људи не искусе логичне последице своје вредности. У таквим људима обично има несклад између талента и карактера. Таленат племенит, топао; мисао луцидна, праведна; а природа охола, карактер непримиљив, злоћуд. Црте карактера увек се и у талент. Галент их додуше апсорбује и постану и оне креативне, али ~~издавача~~ већи

издавача, и ~~издавача~~ појачани знања и искуства, са емоцијама и визијама које и привлаче и плаше. ~~издавача~~ вала кад цео човек уђе у ~~издавача~~ писца. Не ваља кад писац такозвани понос и достојанство грађанина увуче у ~~издавача~~ посао књижевности.

Сиарес је чисто из карактера свог рискирао да не ~~издавача~~ таји, и пренре славу. А слава је извела над писцем и човеком стражовиту ствар која се зове изборовање. Изборовање је једно од најлукавијих, најнижих и најсвиријијих изума човечјег разума. У изборовању може лежати највећа неправда, злочина интелиектуална, ~~издавача~~ как тихи злочин. Изборовање подвести под ~~издавача~~ обрачуњ суд. Оно ништа не тврди и ништа не одриче; оно не оставља писан ни штампан документ; оно ћути врстом отменог и равнодушног нутања над лешином којој се ништа не дuguјe. Изборовање стоји над ~~издавачем~~ као непомичан дебео црни облак из којег не пада ни киша ни град, али који једе не само сунчеве него и најтање иссечеве

је тема

изборовања

зраке. Ако ико, Сиарес је до дна искусио ~~и~~ и код других људи. Уго Ојети, у својим *Cose viste*, прича о посети код чувеног француског вајара Бурдела, где је нашао и Сиареса. Сиарес је говорио о »зверском« Паризу и о непризнавању Бурдела, уз »покрете угдасте и агресивне и горким речима«. — »Вас, Бурделе, вас избурују! да, да...«

Награде у лицеју могу бити ствар опасна. Мали виртуозни дар лицејца одједаред открије да је креативан. Затим, као некада међу ученицима Христовим, међу лицејцима париским ~~и~~ ^{Кропе} ~~и~~ »мисао: ко би највећи био међу њима«. ~~И~~ ^{Мо} ~~и~~ међу атмадаровитима ^и силно поноситих природа, које је боље не издвајати, јер оне и тако без неког размака не могу да живе. ~~Ако~~ ^{Мо} су они вешти ~~им~~ ^{који су} увек уређења. Ако им се да награда ~~награда~~, усамљују се црвени од стида, срцебе, или неког сасвим неочекиваног осећања.

Тако отприлике почeo је млади Сиарес да филозофира у ~~годи~~
неке мале болести. Ако се тачно сећамо, Ниче је рекао да филозофија не чини добро узнемиренима, зловољнима, болесни-ма, јер их учини још болеснијима. Сиарес се усамљује, и све више негује гордост; ~~се њоме~~ држе и бране сви усамљени, сви који немају среће или осећају да је неће имати. Сиарес пише. Пише, наравно, ни да се допадне, ни да му се плати. »Ма што човек ради за туђе мишљење, то га унижава... сакати...» Сведоци све кваре, комедијант стаје на место поета. Међутим, објави оно што је писао. ~~Бутање~~ ~~перевод~~ зато ~~је книга~~ ~~била~~ добра, али на лицу био неки ~~зан~~. Сиарес напише ~~је~~ бољу књигу, и ~~важи~~ с пуним својим карактером даде обележје дела које не жели ни допадање ни новац. Јави-ше се у ситним новинама неке белешке. Сиарес претрпли, и по-већа размак. Због удаљености, чинио се свету мањи него што јесте. Он онда сиђе на улицу, али хода њом као пустинjom. Људи опазише да је пролазник висок, блед, пламених очију, има косу до рамена, и да ју је зализао по лубањи очигледно лубање ради. Доконе мале новине прсишуће у смеј. Сиарес бежи натраг у самоћу, и реагира поносито: трећу добру књигу — баци преко рамена. Има у тој књизи већ повише од оних савршено ~~изложених~~ ситних арабески Сиаресова стила, које бли-стају као змијачад на сунцу. Сад је био ред да признање полечи мало овог нескладног заслужног писца. Многи су га читали, сви ћутали.

Сиарес је јак и мудар, и не да се трагици. Горд је и закопчан. ~~Уосталом као и овај лени наш свет који је саздао њега и све то, и који се такође закопчава.~~ Сиарес улази у врсту аскезе: предузима херојско савлађивање себе и свих ствари. То само појачава независност тврдог човека и мислиоца. Ње-

гово~~т~~писане је врста резања у бакар: ударци ситни, чести, сигурни; црте се не бришу. Есеји његови, студије, то је сам пе-чени афоризам и дефиниција. Има у Сиаресу од истражног судије до песника све што уме видети и наћи, и наћи оно што још нико није нашао. А каже~~т~~о на начин увек високо лите-раран, овде онде са нечим новински безобзирним. Благо онима којима ће се Сиарес дивити; тешко онима које ће узети на око да би се нагадио над неправедним и мизерним. Врло радо раз-рачунава са славом поводом неког славног или неславног ве-ликог човека или уметничког предмета. Од Калигуле до Бод-лера. Од лепоте Ђенове до трагике разрушене француске цркве посвећене патрону с ума сиших несрћника. Многом увређе-ном и закинутом дао је Сиарес одбрану ~~се~~ од златне и крваве истине. Медитација, поезија, критика, памфлет, све је у власти тог оригиналног посматрача, мислиоца, поета и ерудита. И уметника који нема признање ни блиставо име.

Некако се афористички стврдили у Сиаресу ~~се~~ сви његови квалитети. Сви афористичари су људи анализе и спо-ра и гњева, људи који себе и друге цепкају и сумњиче, људи у којима је велика жеђ за вредношћу, и према томе велика и амбиција, пај~~и~~ сујета. Сиаресово трпљење је импозантна ствар, права врлина. Онда једно презирање света јединствено, сачи-њено од врлина. Књиге његове доживљају четврто и пето изда-ње, а писац је уклет, ћут над њим пријатељ и непријатељ. Присвајају људи фину његову литературу~~у начином~~, ~~се~~, ~~се~~, ~~се~~, ~~се~~, ~~се~~, ~~се~~.

На тихе и истрајне неправде и трагедије људи ~~се~~ нави-кавају. Тако се занимљиви~~и~~ писац Леон Блоа научио да целог живота просјачи милостињу од неколико франака писмима која су била литература и новчана вредност. Тако Леон Доде, један од најдаровитијих и најплоднијих писаца француских, у неку руку Ниче француског израза и речи, трип да га свејед-нако броје у новинаре. Тако је Сиарес, писац тридесетак одлич-них књига, навикао да га спомену једаред годишње, узгряд, никада у друштву имена којима је раван и понекад далеко супериоран, и да га, тек некако у последње године, пусте ~~се~~ ~~се~~ да испуни~~и~~ страницу неке боље ревије. Наравно, те су »навике« ипак активног, не пасивног карактера. Ври на дну њихову процес. Побеђен или победилац? Чекам или не че-кам? Праштам или мрзим? Париз је ето пун славе, свакојаке, освојене, зарађене, купљене, лутријски извучене, а један од најбољих француских мајстора пера чека смрт са две награде из лицеја. То заиста није весело. Али је ~~се~~ далеко жалосније од тога ако је храбри и до чуда независни Сиарес ~~се~~ ипак још неки јавни спектакл славе.

Три случая славе

Кроз писање његово, често на најлепшим страницама, тон горког процесања, бизарног суда, сатисфакције, најчешће је речено. На првом гледу Калигули је узоран. И све, и признај и чудовишту оно што је добра снага! Али одједном избија много лична радост Сиаресова што је Калигула имао смелост да пљује на извесне славом освештане вредности. Тим путем идући, Сиарес је понекад заслепљен. Рубенс му није раван Ватоу. Гуно у многом чему над Вагнером. Понекад је свиреп, кажњава, говори речи бруталне, погане. Беклин је глупак. Лутер «запенуши бик». Есеји о Аретину и Хенрику VIII-ом, то су памфлети одубичева и пљувачке. Па онда, исти тај Сиарес, пише архангелски о Жани д'Арк; пише о Бодлеру прозу која је равна прози Бодлеровој, и која је мелем прави. Па онда, да би одахнуо од једних и других емоција, Сиарес «срче »господску сухоту и фину свирепост» Лојолину. Больј је, вели, такав верски борац од оних који «френетичну слину мешају са теологијом». Ври у Сиаресу. Стога, мало даље, неопазице, почетак да говори у првом лицу. »Ја имам своју величину, и не трпим да ми тиранин чини милост прљајући је. Не дозвољавам, пошто, да ме прљаш!«

Па онда, тај исти Сиарес отптује из своје отаџбине, тамо где је непознат, али није и корован. У размасцима времена напише о Италији и њеним великим људима и духовном благу три књиге, које су товари поезије, истине, лепоте. Али ни то још не беше доста. Следовале су друге књиге.

Слава Сиаресова осети најзад једног дана да брука њена није далеко. Узнемирио се и »зверски« Париз. Тиранима пуче пред очима да су били и без срца и без мозга. Па тај човек је дао Француској узориту литературу! Па тај човек никад прстом није макао да дође до ранга!... Али шта учинити, и како? Може ~~умршави~~ лав зализане гриве скочити на освету. Може некога раздерати, у гњеву. Може, ~~умршави~~, ~~умршави~~ Измислише напослетку поступак лукав, елеатски: дадоше славу која сама у себи носи и противност себе, е да би се збунила и расцепила диалектика доброг диалектичара. Досудиши, брзо, брже, две велике новчане награде. Два чека, са вињетама Светог духа, из две куће у којима седе сами славни људи. Дадоше Сиаресу, једну за другом, велику награду за литературу Француске академије, и награду Друштва књижевника. Огреши се Париз и о логику, и о меру, и о укусу. Радиши се Сиаресу.

А Сиарес? Мршави лав зализане гриве ~~зажмурио~~ је. Збукало са њим се надамо — бесмисао догађаја.

Фјодор Шаљапин човек, персонификација је Русије. Својим растом изузетне висине, усправношћу и снагом, симболише он телесне темеље оне чудне земље чија огромност није ни до данас никоме јасна ни историјски ни политички. Уметник Шаљапин, то је други симбол, симбол једног фантастичног оријенталног цара који све има и све може, ~~али увек виши боли да~~ ~~оно што је вода ноге што му је заовољено,~~ и који се ваљда једини од свих царева на свету није заморио бити цар. Шаљапин певач и Шаљапин глумац, то је трећи симбол. То је као једна од великих катедрала са два различна торња, од којих се никада не зна који је виши, лепши, савршенији.

~~Иако~~ Шаљапин ~~сум~~ галантата комедијских. Тај мак-сimalни сценски уметник у доба својих луних енергија формално је мучио свој аудиториум ~~који~~ да ли у том цину ~~са~~ срдца и карактера није ипак психолог главно. Психолог, мало је рећи. Иако Шаљапин једну деманичну и једну дистинцију моћ осећајности за све дуленка. Он се прво као мртва рева сав срчиши у неки карактер, па онда устане у облику демона тога карактера да га до последње капи крви и суза изживи. И није Шаљапин то чинио само с карактером лица које игра, него са карактером оркестра, са карактером текста, са карактером публике своје и славе своје. Он, Борис Годунов, све је: музика, глума, реч, суд о свему томе. Једини такмац му је била слава, коју је опет искључиво он заражавао, гро-~~ничаво~~, врућићки.

~~јединствен~~ Велики живот је ~~се~~ у Шаљапину. Велик и јак, са ~~својим~~ оперативним моћима ~~која~~ ~~форма~~ егзистенција, ~~својим~~ случајевима трагедија. Велики тај живот има у себи од оне оригиналне капи крви из које је никло све људство и све драме људске. Шаљапин, стога, глуми не у аналогијама него у узорцима. Он игра човека из свих функција својих.

Сада, Шаљапин хода по свету са мањим животом. Стар је. Глас певања је усахио. Довољан је још само за врсту певаног речитатива. Али глумац је још неизмеран; карактеролошки мо-~~зак~~ још има концептата. Остарелост суши, стврђава, стеже, круни, ломи глас певања. Велики глумац глуми сад и певача, и комедија је опет величанствена. Понекад се слушаоцу учини да онај речитатив није невоља и нужда, него нова креација. Такво певање прикладније грчевима Борисове савести него широка брујна арија која све покрива. Силни психолог триумфује и за певача. Оно речитативно припевање доноси једну језовиту савршеност дикције; гласови и слогови излазе за чистотом виолинских тонова, а акценти истине су тако моћни да се све ~~кују~~ слива у једно биће. Партер постаје јединствен, као њива.

↓ *Која Р "*

↑ *Игорић*

pyeda wua Roju catabao a pagu co-
mo ca matematakoz nejama. Bano je
brovarek dag ce meaw ga je matamor
mabekes waukoiw tigray chuk mabekes
bremesa. Li dawata, ymeo ce cab, mabek
a gytom, kaa ~~is~~ mitina pesta y rope,
cybbaan y nobe Kapakluwe a mabek
ny ce. Aan ~~is~~ ^y segnot mokemuy tigray
di ayegapet, kaa seyep, makayo y bue
kaa geron onora Kapakluwe, cura Roja tre-
ra go waukeba kaa Roja a obcaw
waukeba. Aan ce were ayegao de U
Mabekes ne waukoi, nito, yocaw, re-
minalak catabaaq. Che je' iprofimabao
~~che~~ che wukopabao. Kuu je suneo
ca Kapakluweo nuga Roje fo' utras a
nobas, uru je suneo ca Kapakluweo
oprekcepa Roja ta je suneo, ca
#

It Kapadweyorka wellewa Roja se
wōōshapas, ca Kapadweyorka cuyua-
raza u nepanaza aboje, u ca Kapad-
weyorka crabe aboje. Oh, Masawus,
che je: nyouska, nyuma, pet, cyf
o cbany wakse. Ga m ny je lap
crabe dina aradkaz? Nyje. Nyje ce
Masawus oruyas crabak, nero ce
crabe oruyan eute, go qrossnige u
go byttagz.

Недавно, када је Шаљапин ~~играо~~ Бориса Годунова, та се њива распукла. Један део слушалаца није разазнавао присутне и отсутне елементе певача и глумца, а други јесте. Раскомаданим својим гласом Шаљапин је певао како је могао; глумције је играо савршено, потресао душе и тресао тела. У ситним паузама, док се стари Шаљапин закашљавао и искашљавао, настајало је ~~мотрење~~ (необично) Партер је мерио Шаљапина, слава је мерила партер, Шаљапин је мерио славу.

А кад та ситна пауза прође, одахну све, Борис Годунов је, ~~хвала Богу, се~~ у рукама глумца и психолога савести. Шаљапин глумције је тако комплетан, силан и страшан, као велики убојни брод. Људи пљескају хистерично; бучи име Шаљапина. Шаљапин није уморан, није угашен! Струји у њему Борис као његова рођена крв. Слава великим Шаљапину!

Велики? Шаљапин је доиста већи но обично. Онако као што је залазеће сунце веће но обично; и као што је већи но обично брод који се бори са оним што је јаче од њега, бори се да не пропадне, али га мрачна дубина гута. Шаљапин излази на сцену изазиван од света и славе, прилази близу публици, чак и говори, али са свим тим он се ипак фатално удаљује. Са сцене пири хладно. Бука још траје. Партер се нагло рони у великим блоковима, и остају црна шупља места. Има се језиво осећање брода који тоне. Никада више!

Исидора Секулић.

ко Голенић

Јутро од седефа

Ветар гони вале,
А лађице мале
У затону стоје
Ко дечије лађе
Од блиставе грађе
И седефне боје.
Плаво море шуми
И дишу наранче,
А лађице мале
Блистацију ко зора
Или као школјке
Из бисерног мора.

(Из књиге: Сличице на седефу.)

Драгутин Радовић.